

Napisao: Momčilo Jokić, istraživač zabranjenih povijesnih istina, književnik, publicist, novinar i autor senzacionalne knjige "Tajni dosije - Josip Broz".

Tito je bio vanbračno dijete rođeno iz "velike ljubavi" ugledne poljske grofice Marije koja je udajom dobila latifundiju blizu Segedina i upravitelja njenog imanja Franca Ambroza, koja je čuvajući čast udovice osigurala djetetu izuzetno školovanje i liječenje. Otac će mladog inteligentnog sina konačno priznati kada isti doraste za vojnu.

Zamjena identiteta Josipa Ambroza, kasnije alijas Tita, odigrala se u ožujku 1913. godine kada Josip Broz umire, a njegovu životnu biografiju preuzima vitalni Josip Ambroz, kolega iz vojnoobaveštajnog školskog sektora garnizona u Pečuhu Austrougarske monarhije. Josip Broz će svojom smrću (rođen u Beču, istinski Hrvat), bez svoje volje i znanja, na prijedlog načelnika škole štancera "oživjeti" ponovo u Josip Ambroz, alijas Titu!

Vi ste u knjizi "Tajni dosije - Josip Broz" izašli sa senzacionalnom tvrdnjom da bivši predsjednik Jugoslavije maršal Josip Broz Tito nije Hrvat, rođen u zagorskom selu Kumrovec, već netko drugi. Ko je, u stvari, bio čovjek koji se predstavljao kao Josip Broz Tito, a koga je tadašnja poslijeratna državna ideologija predstavila kao onda "najvećeg sina naših naroda i narodnosti"?

- Moja istraživanja započela su daleke 1968. godine, one nezaboravne godine studentskih nemira diljem Europe. Znao sam mnoge zagonetne činjenice povezane s Brozom, ali, nitko se nije usuđivao govoriti dio istine. Istinu nitko nije znao. Odlučio sam se da lagano, tajno istražujem i slažem mozaik saznanih činjenica, da zagledam daleke dokumente iz arhiva Europe, naši su za tu temu bili čelično zatvoreni. I svaka sumnja tražila je autoru glavu! Ja sam se odlučio na strpljivo istraživanje korak po korak. Tako je prvo nastala moja čuvena - SPOMENAR: KO JE JOSIP BROZ? Da bi se godinama obogaćivala i narastala kontradikcijama, koje sam morao stalno, višestruko uspoređivati □□ kao komparativni istraživač koji je odlučio da za istinu ponudi svoju glavu, u ime svih ubijenih nevinih žrtava, i onih idealista, revolucionara, koji su vjerovali u novu "zoru čovječanstva", a koji su sišli u grobove ne znajući tko im je vođa i za čije ciljeve umiru! Moja knjiga: TAJNI DOSIJE JOSIP BROZ je dala više odgovora na zagonetnu biografiju i djelo Josipa Broza. Knjiga je u prvoj varijanti trebao pojaviti daleke 1974. godine, u svibnju prije 9. kongresa Saveza komunista Jugoslavije, a samo mjesec dana nakon održanog tajnog Kongresa obnove (Peti i osnivački kongres) ilegalne Komunističke partije Jugoslavije, koji je održan 6. travnja 1974. godine noću, a mi smo uhićeni, provaljeni i lišeni slobode, kao neprijatelji naroda i rušioци ustavnog poretka samoupravne Titove

Jugoslavije. Naredbom saveznog tužitelja SFRJ bili smo istovremeno pohapšeni: svi sudionici Barskog kongresa, prve organizirane oporbene stranke protiv Broza, kao neprijatelji naroda i zavjerenici protiv Tita! Tako smo dodirnuli vrata pakla i osjetili humanizam "samoupravljanja" crvenog faraona, diktatora koji je jedini u Europi imao svoju privatnu državu, čovjeka koji je bio jedinstveni trojanski konj u strukturi Kominterne, velikog likvidatora u "bijelim rukavicama", čovjeka sa manirima baruna, a istovremeno austrougarskog podnarednika, krvnika sa Drine u Prvom svjetskom ratu, čovjeka koji je radio za četiri obavještajne službe ... Bio je to čovjek s tisuću lica, sa sedam lažnih autobiografija, zagontar sa 77. šifriranih pseudonima, klavijaturista koji zna Mozarta, husarski SABLJAŠ prvog reda, lažni mašinbravar i "trinaesto" dijete sa Sutle, šarmantni Pelivan i igrač na žici, veliki intrigant, zaljubljenik u vlast i ingeniozni oslušivač vremena u kojem živi, laskavac koji se šarmom zaljubljene kokete nadmeće sa zbuđenim uglednicima i suradnicima, dreser primitivaca i malograđanskih "bašibozluka", naroda koji više vjeruju tuđinu, nego svom sinu! Našao je plodno tlo da odigra najčudesnija poker političke zavjere i izdaje u Europi 20. stoljeća. Veliki Mester, majstor 32. reda masonerije, vanbračno dijete rođeno iz "velike ljubavi" poljske grofice koja je udajom dobila latifundiju bližu Segeda, sin Židova Franca Ambroza i majke Marije, ugledne plemkinje ... koja je čuvajući čast udovice osigurala djetetu izuzetno školovanje i liječenje, dok je otac Franc Ambroz, kao Židov, upravitelj njenog velikog imanja, brinuo o malom Josipu, rastao je budući veliki zagonetar - Josip Ambroz, budući BROZ - alias Tito. Otac će mladog, inteligentnog sina konačno priznati kada isti doraste za vojnu. Daleke 1912. godine, dok Srbija krvari u Balkanskim ratovima, budući gospodar života i smrti, naći će se kao pitomac vojno-obavještajne škole crno-žuto monarhije u Pečuhu. Tu će budući alias Tito upoznati pitomca Miroslava (Leopold) Friedricha Krležu, budućeg velikog hrvatskog pisca i nesuđenog nobelovca, a iz te tajne i ugledne obavještajne škole koja je spremala špijune i izviđače, u lijevom krilu zgrade velikog garnizona Monarhije, tih dana će biti u klupi štrkljasti koščati mladić, nesuđeni umjetnik i slikar, nesuđeni arhitekt Adolf Hitler! Taj podatak me je frapirao i prvi sam od svih istraživača istjerao lisicu povijesti iz jame zagonetke vremena. Svi su kasnije bili zapanjeni, svi su to prepisivali iz moje knjige "otkrovenja", iz knjige: TAJNI DOSIJE JOSIP BROZ, koja će ugledati prvo izdanje tek 1992. godine, u izdanju "Nove svjetlosti" u Kragujevcu i koja je imala promociju neviđenu diljem Srbije, a posebno u Međunarodnom "Pres centru" u Beogradu, u veljači, kada se sjatilo birano društvo vojnih atašea, novinara, agenata, stranih i domaćih, da prisustvuju činu raščovečenja nečovječne zagonetke povijesti - Josipa Broza-Ambroz, alias Tita! Znao sam, da svom narodu i ostalim narodima, jedino mogu pomoći, ako mu suprotstavim svoja otkrića, svoje istine saznate iza "sedam tajnih pečata" kako bi u ogledalo istine i povijesti, konačno narod shvatio: tko je ubojica njegovog prava na sreću i mir i kako je srpska narod slijedio "kao sluga pokorni", čast izuzecima i usamljenim herojima, vođu koji je brže od samog sotone ovaj prostor Jugoslavije pretvorio u veliku kasapnicu, da bi on bio zapamćen kao čovjek kojeg "majka više ne rađa"! Tako se i kroz poslušnost i želju da bude "nešto drugo" naš narod odrekao sebe i svoje povijesti, pa je novim "izmišljenim" pobjedama porazio samoga sebe! Moja knjiga je zamišljena kao Prologomena POVIJESTI, kao OPTUŽNICA Josip Broz Ambroz, alias Titu, pred sudom časti i povijesti ove zemlje. Nažalost, on je nas prvi (kao i mnogo puta ranije) ugrabio, a sam je od svih svjetskih diktatora, faraonski pokopan, pobjegao je od takvog suđenja u svoj zagonetni, nebeski pakao, ostavljajući još jednu tajnu: gdje je stvarno sahranjen, a sahranjen je osmog svibnja 1980. godine, a ja sam uhićen osmog svibnja 1974. godine! Što znači broj sudbine: OSAM u životu faraona i jednog profesionalnog istraživača zabranjenih povijesnih istina 20. stoljeća, pisca i novinara Jokića?

Tako je Broz u smrti ostao zagonetka kao "najveći sin naših naroda i narodnosti", a uopće nije bio naš, nije Hrvat, a još manje dijete Sutle i Kumrovca ☐☐ - to sam u knjizi dokumentirano dokazao, ali, i dalje, naša srpski javnost čita da je rođen 25. svibnja, da je umro 5. svibnja i slično, a sve je to obična, ali, uporna laž idiotske škole obmane ovog naroda, koja još traje, na našu sramotu. Svi se plaše istine, a istina neće da umre zbog svih onih plemenitih snova i ideala nevinih žrtava ove zemlje i našeg naroda! Ja sam ovim svojim istraživačkim dijelom svima njima upalio svijeću koju više nitko ne može ugaziti, nijedna vlast, nijedna generacija!

Kako se desilo da Josip Ambroz, kao što Vi tvrdite, preuzme identitet pravoga Josipa Broza? Tko je bio pravi Josip Broz?

- Zamjena identiteta Josipa Ambroza, kasnije alijas Tita, odigrala se u ožujku 1913. godine kada Josip Broz umire, a njegovu životnu biografiju preuzima vitalni Josip Ambroz, kolega iz vojnoobaveštajnog školskog sektora garnizona u Pečuhu Austrougarske monarhije. Tu se sreli Miroslav Friedrich (po nekima zapisima Leopold, u čast austrijskog cara Leopolda I.) Krleža budući pisac Hrvatske, Adolf Hitler, sin carinika ... boležljivi jeftičar velike, skoro srušene nade da će biti slikar i arhitekt ... Kakva sudbinska sprega. Hitler će zbog bolesti napustiti školu, a Josip Broz će svojom smrću (rođen u Beču, istinski Hrvat), bez svoje volje i znanja, na prijedlog načelnika škole štancera, "oživjeti" ponovo u Josip Ambroz, alijas Titu! To je ta čudesna i jedina zamjena koja je ostvarena i kao zagonetka pratila našeg diktatora i višestrukog agenta kroz kapiju povijesti Balkana. Zašto je to urađeno? Austrougarska je već od 1908. godine spremala rat protiv Srbije. Ona je ulaskom u Bosnu i njenom aneksijom, uz blagoslov Engleske, otvorila svoj put na Istok, a na tom putu koračaće Franjo Josip i Njemački Kajzer zajedno. Srbija je trebalo biti groblje na putu njihove slave. Istovremeno sam otkrio prvi i podatak o Brozovoj ulozi na Drini u Prvom svjetskom ratu. On, kao elitni izviđač na čelu 72. austrijska, izvidnička borca, došao je u Mionici, pohvatao nekoliko desetaka tek mobiliziranih srpskih dobrovoljaca, mučio ih po sistemu "živih jezika" i objesio o sveto drvo - šljive kao primjer zastrašivanja srpskih naroda! U Drugom svjetskom ratu tu će doći na partizansku teritoriju, u ulozi samozvanog tajnika Komunističke partije Jugoslavije i zapovjednika partizanskih odreda, gdje će ga dočekati osobno Miloš Minić, sekretar okružnog njemačkog obavještajca. Ima sve to u knjizi. Velika je to priča. Saslušao sam i posljednje žive svjedoke, sudionike povijesti, borce, mučenike, invalide i prosjake, zaboravljene heroje obrane Srbije u ratu od 1914. do 1918. godine. Imao sam srca i uma da čujem njihove poruke, prije njihova zaboravljena umiranja. Srbija nikada nije znala da se svojim mučenicima oduži nezaborav. Kada se rat završi, sva slava pripada profiterima rata, a sirotinja ne zna za svoje grobove, ni sinove, ni očeve, ni majke, ni kćeri, ni osramoćene sestre, zna samo za crne marame i crne barjake! Kuku, tebi, Srbijo, dokle ćeš tako?

{rokbox title=|Tito - rodni list pravog Josipa Broza|
}images/stories/manipulacija2/josip-broz-04.jpg{/rokbox}

Također, prilično je bila i enigmatična uloga Broza u Prvom svjetskom ratu. Da li je on zaista bio na Drini i Ceru kao austro-ugarski vojnik i čime se to može potkrijepiti?

- Kako na Drini? Tu se našli u magični balkanski trokut kreatori buduće povijesti Srbije i srpskog naroda. S jedne strane Josip (Ambroz) Broz sa druge strane, branit Srbiju Draža Mihailović, kao potporučnik, zatim tri brata Nedića, a ono što je još zanimljivije, Broz će za svoju hrabrost biti odlikovan željeznim križem. Društvo u pohodu na Srbiju praviće mu pitomac iz

Pečuha Miroslav Krleža i dobrovoljac na fronti Adolf Hitler, kao i mladi potporučnik Böhme (budući zapovjednik okupirane Srbije 1941. godine u Drugom svjetskom ratu)! Svi su se istaknuli hrabrošću, u borbi jedni protiv drugih. Hitler dobiva željezni križ, isto Böhme, isto i Broz! Orden za hrabrost ima i Draža Mihailović i braća Nedić. Zar Srbija nije ukleta zemlja? Što je sve trebalo iščitati da se dođe do ovih saznanja? Jedan veliki broj suvremenih "prepisivača nove Resavsko-beogradske povijesne škole", pozajmljivali, na nečastan su način, moja otkrića i plasirali ih kao "svoja", dok ispijaju viski po beogradskim elitnim kafanama! Takvi su to ljudi. Ne citiraju druge već sve sebi pripisuju, kao što je i radio njihov veliki uzor Broz!

Još jedna Vaša prilično senzacionalna i široj javnosti nepoznata tvrdnja zaslužuje pozornost; a to je da je Josip Broz sudjelovao u pripremi atentata na kralja Aleksandra u Marseilleu. Pojasnite nam to.

- Poslije 4. dresdenskog kongresa KPJ i pobjede nove frakcije u kojoj će Hrvati imati ključeve samog vrha odlučivanja, a posebno što će oni inzistirati 9. studenoga 1928. godine na pogledu neodrživosti ovakve nove ujedinjene države Južnih Slavena, na Versajski Jugoslaviju, kao umjetnu tvorevinu, kao "tamnicu naroda" koju treba razbiti, pošto su oni sebi osigurali slobodu i veliki životni prostor, zahvaljujući ratničkim pobjedama srpski vojske u Prvom svjetskom ratu, zahvaljujući velikim žrtvama i razaranjima Srbije i njenom seljačkom gunju i opanku, natočeno krvlju i ranama od Kajmakčalana do Maribora, od Kosova do Temišvara, njima više nije bila potrebna Jugoslavija. Počeli su haranga kod Kominterne i za vrijeme 4. kongresa u Dresdenu, ističu pravo nacije na samoodređenje i odcjepljenje od nove matične države. I prije nego je ona zaliječio rane, oni spremaju noževe za klanje. To je njihova zahvalnost. Tako je ta daleka 1928. godina bila uvertira za krvavu 1941. godinu. Jao, tebi, Srbijo, što nisi znala da slušaš svoju djecu i svoju pamet, što si gajila svoje buduće grobare, što si se njima zaklinjala na vjernost, što si im ustupala ognjišta svoje povijesti da se ogreju razni sotonisti, zidari, probisveti, plaćenici, ubice svih boja i rasa, a da se ti na lovorikama "slave" ne možeš osvijestiti, da ćeš uskoro ostati bez svoje glave! I tako je došao još jedan važan, pokazaće se koban, datum - 1934. godina. Josip Broz će izaći sa dopunske robije iz Ogulina 12. ožujka te godine. Ovu kaznu nitko od povjesničara nije tumačio. Ovo nije sastavni dio one kazne iz takozvanog Bombaškog procesa, kao ni kazne za takozvane sindikalne mjere kada je u Ogulinu pokušao pred Sudbenim stolom u Ogulinu 28. listopada 1927. godine i kada je pušten da se brani sa slobode! To suđenje okrivio je Broza za huliganstvo! Izlaskom sa robije, on će ispričati nove verzije, i kao svi ponavljajući povijesti, otići će u Sveto Trojstvo, kakva simbolika, čovjeka koji nikada nije bio svetac, a ni pripadnik Trojstva, ako se ne uzmu u obzir tri agenture kao strani plaćenik svoje buduće biografije! Izlaskom sa robije, ovaj nečasni probisvet, koji je inače još za vrijeme Austrije tijekom prvog velikog rata u Vojvodini hapšen kao podnarednik za silovanje Srpkinja i kasnije poslan na Istočni front, ovaj čudesni mag crne magije u svojoj autobiografiji koju prihvaćaju neki biografi kaže sljedeće: do dolaska na rad u Komunističku internacionalu radi uglavnom u zemlji, u okviru Pokrajinskog komiteta čije je sjedište u Beču (takav Komitet tada nije postojao)? Kao da je Odbor neka vrsta željezničke stanice, gdje svatko može boraviti i otići kada hoće i gdje hoće? A zna se kakva je bila konspirativnost. Sve policije Europe surađivale su u borbi protiv komunista. Ustanovio sam da je Broz u Svetom Trojstvu boravio manje od mjesec dana i da je na nagovor svog starog druga, pajtaši, svog pretpostavljenog časnika Austrije Tomašeka (Slovaka), oputovao za Janka Pustu - logor gdje su vježbale ustaše uz blagoslov, njemačke, mađarske, ali i uz znanje engleske obavještajne službe i Vatikana, kao i Pavelićeva stožera iz

Italije. Tako Broz dolazi sa Tomašeka sredinom travnja 1934. godine, gdje postaje jedan od pomoćnik instruktora za atentatore i zavjerenike, za specijalne zadatke. (Napominjem da Broz nakon izlaska sa robije nije imao zaposlenje.) Novac mu je bio potreban i one će ga uskoro imati po svaku cijenu. Aktivira svoje stare agenturske veze i tako postaje instruktor za obuku mladih i poletnih zločinaca. Janka Pusta je bila tada veliki logor i vježbalište za specijalne službe mađarske vojske. Terezu štancera, bratаницu pukovnika štancera (u Drugom svjetskom ratu biće general i zarobiće ga partizanski general Basta, i njega i Tomašeka, na kraju rata, i po Titovoj naredbi biće streljani sa još deset generala), da ne bi otkrili njegovu prošlost iz Prvog svjetskog rata. Tipičan zavodnik sa manirima baruna, izuzetne inteligencije, brzih odluka i sjajnog instinkta, Broz vidi svoju šansu: osvetiti se kralju Aleksandru i Srbiji. Zna da Mussolini, kao i Göring, zajedno s Pavelićem, imaju svoju kartu. Za pokerski stolom - zločinci dijele plijen povijesti. Za zapovjednika Janka Puste 1934. godine bio je postavljen ustaški bojnik u mađarskoj vojsci Vjekoslav Serveci (u Drugom svjetskom ratu ustaški general), njegov pomoćnik je bio zapovjednik vojne obavještajne škole u Pečuhu - Slavko štancera! Oba su znali Broza. Oni su njegovi vojni učitelji, oni su stvorili njegovu novu biografiju! Tada i Tereza štancera prihvaća biti jedan od povjerljivih kurira atentatora, ona će prebaciti oružje za ubojice u Marseilleu. Ona je ona zagonetna plavuša koju nije uspjela identificirati istraga policije poslije atentata na kralja Aleksandra i improviziranog suđenja! Samo je pukovnik štancera znao sve o njoj kao i sam Broz. Ona je poslije atentata neopaženo otišla za Argentinu! Najbolji agenti su dobivali nagrade i putovanja diljem Europe. Broz je među nagrađenima. A kada je počela raditi Janka Pusta kao centar obavještajaca Mađarske? Evo što je tada zapisala služba Vojske Jugoslavije: "Špijunska škola protiv naše zemlje ... Iz pouzdanih izvora se saznaje da je u Segedinu otvorena špijunska škola koja sprema mlade protiv naše zemlje i Rumunjske. Do sada se za tu školu već javilo šest osoba koje časnici iz Generalštaba pripremaju u vojarni Puka u Segedinu ", 21. 8/1923. godine, strana 6.

Isti metod kao 1913. godine u Pečuhu. Ne odustaje se lako od metoda koji su provjereni i donose uspjeh kada je u pitanju agentura za rušenje jedne zemlje. Plaćenici VMRO završit posao. Ujedinjene ubojice Europe odradile su zločin. Tako je ubojstvom kralja započela agonija Jugoslavije. Vnutrena makedonska revolucionarna organizacija darovala je ustašama, Mussoliniju i Geringu, izvršitelje atentata ... U knjizi su obrađeni detalji i izjava organizatora ubojstva.

Josip Broz Tito se pokazao prilično vješt unutar partijskih obračuna. Kako je Josipu Brozu Titu pošlo za rukom da se oslobodi Petka Miletića i preuzme kontrolu nad jugoslavenskim komunistima?

- Moja knjiga je probudila, dokumentirano, da iz višedesetljetnog šutnje, zaboravljenih tajnih ubojstava, zlocina, otmica i pljačkom spisa i dokumenata, konačno progovori: BALKANSKA SFINGA - Josip Broz Ambroz, alias Tito, na sramotu brojnih i naših "povjesničara" slavopevaca i papagaja! Poslije likvidacije Gorkića, kada je rezervni Komitet KPJ bio u Parizu, a Josip Broz je tada blagajnik tog "Komiteta" - nikada nije bio tajnik, uvijek je bio tamo gdje je zlato i gdje su žene, intrigant koji šarmom razoruža svoje protivnike a hipnotiše svoje ljubavnice - Josip Broz, bolji od svih drugih iz svoga okruženja znao je šta treba raditi i kako ukloniti bolje od sebe! Odlaskom 1937. godine Gorkića za Moskvu, nakon lažne optužnice koju je pripremio protiv Gorkića kao generalnog sekretara KPJ osobno Broz uz pomoć engleskog obavještajca

Vladimira Velebita, diplomiranog pravnika sa Sorbone iz daleke 1928. godine, i - Rodoljuba - Rodka Čolakovića (koji je u tome naivno kao Bosanac vidio svoju šansu) i kada ostaje upražnjeno mjesto; kada se čeka na povratak bez povratka, oklevetanog Gorkića, jedini istinski komunist i revolucionar koji je imao legendu oko svog imena i dobivanja u Sremskoj Mitrovici, inače rukovoditelj Komiteta proslavljene robijašnice, heroj bez mane i straha, bio je Petko Miletić, koji je inače bio član najužeg stranačkog vodstva u zemlji - član Komunističke partije Francuske, član Komunističke partije Mađarske, revolucionarni drug Bele Kuna, istaknuti časnik junaštva i Crnogorac sa internacionalnim, revolucionarnim iskustvom, čovjek u kojeg su se zaklinjali mladi komunistički idealisti ... Robijao je kao heroj u Lepoglavi u Sremskoj Mitrovici višedesetljetne robije. Nepobeden, neporažen, stamen, čovjek istine i borbe. Pravedan i odan. Voli svoj narod i Srbiju više od svoje rodne kolijevke. Takav je bio legendarni Petko Miletić. Objasnio sam sve detalje u knjizi. Broz piše Hebrangu, Moši Pijade i Milovanu Đilas da Petka treba spriječiti po svaku cijenu da bude izabran za čelnika Partije. Moša Pijade preko odvjetnika i bivšeg policijskog pisara Prodanovića čini sve da se intriga pusti uz blagoslov jugoslavenske tajne policije; da Miletić nije heroj legenda, da on navodno surađuje s policijom, taj tekst je spremio Moša Pijade i Hebran, a pustio u optičaj "nesvršeni student", "crnogorska usijana glava" Milovan Đilas, i to tako da bude upućeno kao pismo Kominterni - povjerljiva dojava!!

Ovaj perfidni zločin obmane i izdaje koji su projektirali Broz, Hebran, Pijade i Đilas razotkrio je metoda borbe i obračuna kako sotonsko sjeme preuzme kormilo KPJ. A šta je Petko Miletić zapisao o toj igri i sukobu izatkane laži i obračuna:

"Na robiji su postojale i postoje dvije politike likvidatorske-oportunistička koju su vodili Andrija Hebrang i Moša Pijade, te na drugoj strani boljševička koju se trudi da vodi Kekić (kaznioni komitet KPJ). Prva smatra da su robijaši, zarobljenici izbačeni iz klasne borbe, čiji je sada glavni zadatak preživjeti robiju, te sačuvati po svaku cijenu fizičko i duhovno zdravlje da bi mogli, kad ih klasni neprijatelj pusti da izađu kući, opet u redove klasne borbe. Mi boljševici smatramo, naprotiv, da su robijaši komunisti koji su silom prilika i okolnosti dospjeli na posebno, izuzetno teški sektor otvorene klasne borbe. Oni nijesu niti smiju, ni jedan jedini čas da prekinu svoju borbu protiv klasnog neprijatelja ... Jer, ovdje na robiji je koncentriran i zatvoren stvarni dinamit naše revolucije. Skoro 300 komunističkih kadrova ... "

To je stav nepokolebljivog revolucionara koji ne može oprostiti suradnju komunisti Hrvatske u zatvorima Lepoglave sa ustaškim pokretom i sporazum Hebrang-Budak koji je podržao i Moša Pijade, iza kojeg stoji i otkriva se zaverenička uloga Josipa Broza koji se tada potpisuje kao Friedrich Georgijevič! Taj čudesni sinonim, pseudonim, govori za sebe: stvoren je od njemačkog imena i ruskog prezimena. Nije to slučajno! Tada je gospodin već radio za obje službe, ali se nije znalo da ga je kipar Avustinčić i Vladimir Velebit već uključio da radi strogo povjerljivo za britansku službu. Sveto Trojstvo postoji, ali malo ljudi zna. Ko sazna biva ubijen. Smrt ne trpi svjedoka. Zato će Broz stići da 4. studenog pošalje pismo komunistima robijašima u Mitrovici da je prije četiri dana 1. studenoga 1937. godine kao "neprijatelj naroda" osuđen i strijeljan u Moskvi - Milan Gorkić! A informaciju je Titu donio - dao Josip Kopinić! Sve gori od gorega. U knjizi sam detaljno dokazao postupak likvidacija i obračuna u borbi za vrh KPJ od 1934. do 1948. godine. Sve nesreće ovoga svega zaverila se protiv časnih ljudi, a nečasni kolo vode, jer žele srpske narod svakog dobra oslobode ... Poznato je, ono lukavo sastavljeno pismo Josipa Broza Andriji Hebrangu iz Pariza listopada 1937. godine ... i gdje se lažno ukazuje na Petka Miletića uz

prijekor. Broz pokušava zavarati kaznioni komitet i traži podršku za svoju prljavu igru. Uvijek tako do kraja. Drugi će obaviti likvidaciju, a on će nositi bijele rukavice kao baron lažni.

Recite nam nešto o tragičnoj smrti Mustafe Golubića, jednog od najmoćnijih ljudi u Kominterni i, čini se, čovjeka od povjerenja samog Staljina. Kako je Mustafa Golubić pao u njemačke ruke i kakva je uloga u tome "junaka" našeg intervjuja?

- Čini mi čast, da sam prvi istraživač koji je ustanovio tijek i uzrok drame, kao i izdaju i likvidaciju heroja Golubića. Mustava Golubić, mladobosanac, solunski dobrovoljac, mladi prijatelj legendarnog Apisa, odbio je na solunskom procesu biti lažni sudski svjedok, mladi Mostarac, neustrašiv, hladnokrvan, general NKVD-a, Staljinov osobni povjerenik za velike i tajne akcije, čovjek čelik sa srcem djeteta, pjesnik revolucije i svećenik patnje. To je istina ...

Mustafa Golubić, vitalni, lijepi, stasiti čovjek sa šeširom i mantilom preko ruke, šetao je već u svibnju 1941. godine Terazijama, s lulom u ustima, po sunčanom vremenu, lažne vedrine, zaljubljenik u grad i ljude. A volio je samo Srbiju i matušku Rusiju. Bio je zaljubljen u ruski narod i našeg čovjeka mučenika. Vjerovao je u budućnost koja će poput Kristovog kruha biti darovana ovoj zemlji paćenici i heroju. Došao je u Beograd da bi se sreo sa Brozom, zagonetkom, kome je Kominternina izrekla smrtnu presudu 1938. godine, upravo u ljeto 1937. godine! Došao je kazniti tog samozvanca, intriganta i stranog agenta, uljeza, koji je uspio, da u redove Kominterne za Balkan stvori svoju tajnu "paukovu mrežu" špijuna, doušnika, provokatora i agenata. Došao je, da ga kazni što je zloupotrijebio povjerenje i uz pomoć Kopiničem na osmoj konferenciji u Zagrebu, imenovan kao generalni sekretar KPJ bez ikakvog ukaza i punomoći Komiterne i Georgi Dimitrova. Došao je da se konačno obračuna i sa Brozovim samozvanim Politbiroa KPJ koji nije ništa drugo do igračka samozvanca kome nije bio dorastao ni Raspućin! Lažno imenovani generalni sekretar KPJ za zemlju, Tito, osjetio je opasnost, jer ga je na vrijeme obavijestio Stevo Krajačić, koji će tih dana biti u Zemunu. Golubić je bio odsjeo kod porodice Popović. Bio je hladnokrvan i samouvjeren. Ljudi tog kova mogu biti heroji ili svećenici istine. Umiru šutnjom, a njihova patnja i bol poražavaju i same mučitelje. Na znak Krajačića, Tito šalje Đilasa i Rankovića da prolunjaju gradom i oslušnu stare partijske veze ... Golubić je došao iz Beča. Prije toga, u tri navrata, prošao je kroz Srbiju na putu za Grčku. Što je Krajačić, Kopiničem i Brozu bilo obećano za likvidaciju Golubića? Čija je ruka stajala? Nije samo Gestapo, već i Englezi. Golubića su uočili, pratili Đilas i Ranković i, konačno, otkriven je stan gdje je smješten. Dana 9. svibnja trebao se Golubić sastane s Titom. Preko ženskog kurira (ime nije važno) dostavljen je prijedlog za susret. Tito je jedva čekao, da idealno ulovi zlatnog pauka sovjetske legende agenture, Staljinova čovjeka prvog ranga, i zaljubljenika Srbije. Naredio je da Đilas i Ranković učine sve da Gestapo sazna kakav se opasni sovjetski agent nalazi u Beogradu, sa stanom tu i tu. I tako je Gestapo, zahvaljujući Titu, ulovio zlatnu pticu za kojom je tragao godinama. U kavezu je legenda. Uhićen je u ranu zoru. On je govorio: "Ja imam jedno oko na leđima i vidim šta se radi" Ovog puta bio je slijep. Gestapo nije uspio saznati od Golubića, niti da iznudi priznanje tko je on! I konačno, izmrcvarenog, vezanog za stolicu, polumrtvog streljali su u Pionirskom parku u Beogradu, gdje je bio privremeno sahranjen. Rusi su 1946. godine pronašli i otkopali svoju mrtvu legendu, heroja SSSR-a, generala NKVD-a Mustafu Golubića, gdje je uz vojne počasti pokopan u zidine Kremlja. Zanimljivo je svjedočenje novinara i publiciste Siniše Paunovića: "Mustafa je bio moj školski drug, moj intimni prijatelj. On je musliman iz Hercegovine, koji je prešao u Srbiju i borio se u Balkanskom ratu. Dobio je orden

Obilića za hrabrost. Kralj Aleksandar ga je volio. Bio ga je poslao na studij u Švicarsku, stipendirao, tu je upoznao Ruse, komuniste i zavolio ih.

Početak svjetskog rata 1914. godine došao je kao dobrovoljac na Solunski front ... Bio je neobičan, pošten čovjek, pristo model poštenja, a s druge strane neobično hrabar ... Pojavio se ponovo 1941. Nije se krio, već je išao sa nekim djevojkama preko Terazija ... Takav je ostao u sjećanjima onih koji nisu znali drugu stranu njegove biografije ... Bio je uvijek spreman umrijeti za Rusiju, za komunizam, za svjetsku revoluciju!"

Neprijatelji Srbije ni danas ne spavaju, oni razmišljaju kako ubiti Srbiju. To je istina koju još ne shvaćamo. Žao mi je mog naroda. Istražujući više od tri i po decenije tajnu biografiju Josipa Broza, iščitao sam na desetne tisuća stranica iz tajnih arhiva, muzeja, vojnih zapisa i knjižnica od Vatikana do Omska, da bih prišao toj enigmatskoj zmiji, tom udaru našeg naroda, čija se čak i treba generacija njegove ideološke izvanbračne djece i danas šepuri Srbijom, prikazujući se kao njeni usrećitelji i spasioци, kao evropejci, čija će demokracija otvoriti nova groblja za sve one koji se časti, ponosa i prkosa nisu odrekli.

Vaša nesumnjiva zasluga je to što ste u knjizi otkrili srpske javnosti nepoznat lik Živojina Pavlovića, komunističkog intelektualca, novinara, publiciste koji je ubijen tijekom trajanja Užičke republike. Recite nam nešto o tome tko je odgovoran i tko je sudjelovao u likvidaciji Živojina Pavlovića. Našoj javnosti je također nepoznata činjenica, a koju Vi objavili, da je Živojin Pavlović objavio knjigu "Tragični bilans Staljinovog termidora".

- Jedan častan novinar Politike i Vremena, publicista, Zlatiborac, pod nadimkom Ždrijebe - Živojin Pavlović, nekada potpisani Vlado, vlasnik knjižare "Horizont" u Parizu, urednik i vlasnik lista Proleter, lista KPJ koji je povremeno izlazio u Bruxellesu, a ponekad u Parizu, bio je živa, visprena, umna ličnost. Pariz je bio centar obavještajnih službi Europe. Kominternu je u knjižari "Horizont" imala svoj centar, u kojem se okupljaju prokomunistički intelektualci, internacionalisti, francuski pisci i slikari, komunisti Balkana i Rusije na prolazu, kao i iz drugih europskih zemalja, a posebno budući interbrigadisti na putu za Španjolsku i obranu Republike. Zasluge Živojina Pavlovića su bezmerno za komunistički pokret i slobodarsku borbu Španjolske. On objedinjava informacije, ima svoju tajnu čudesnu "crvenu bilježnicu", u kojoj upisuje zapažanja i ocjene svih koji prođu kroz knjižaru u Pariz. On je čovjek ocjene, iskustva, i konačno, čovjek velikog poštenja i ugleda. Intelektualac koji zna dušu Francuske a prati sudbinu Crvene Rusije! U toj knjižari svraćaju Tin Ujević, Aragon, Barbis, Prever, Picasso, čak i Kopinič i Pežihov Voranc (Lovro Kuhar - Brozov miljenik), svraćali su i Milan Bartoš, Marjan Brecelj, Kardelj, Dedijer, Kidrič, Kristina Đorđević i drugi .. . Ta knjižara je, u stvari, pariška veza preko koje naši interbrigadiste odlaze u Španjolsku u građanski rat slobode, kao i odred Crvene pomoći solidarnosti sa španjolskim narodom. Pavlović svojim ocjenama i indirektno, u ime Internacionale, daje vizu za odlazak kadrova u Španjolsku ili ne. Brozu je odbio izdati vizu. Broz mu to neće oprostiti. Josip Broz uz pomoć Kopinača odlazi u Španjolsku, ne da se bori, već da se preko svojih agenata obračuna sa svim interbrigadistima koji su na tajnom Barselonskom kongresu osumnjičili njega kao stranog agenta, i glasali za Petka Miletića kao generalnog sekretara KPJ pa su čak i jednoj bateriji topova, na španjolskom revolucionarnom frontu dali Petkovo ime kao heroja partije. Glavni egzekutori bili su Vlajko Begović i Kosta Nađ! Vlajko Begović će likvidirati org. sekretara CK KPJ Blagoja Parovića, u knjizi sam sve to razjasnio, dok će Kosta napraviti popis ljudi koji

su glasali protiv Broza i koji se iz Španjolske na čudesan način neće vratiti, a drugi rijetki pojedinci, koji su uspjeli, nakon sloma 1938. godine da se vrata iz Španjolske, biće likvidirani u Jugoslaviji; kao naknadne žrtve zbog istine koje su izrekli ... Tako je Kosta u NOB stigao među posljednje u našoj revoluciji, ali mu Broz prvom dodjeljuje čin generala armije, generala s pet zvjezdica, za zasluge iz Španjolske. Veliki likvidatori i lovci na glave bili su Kopinič i Krajačić do kraja života.

Ali, priča o Živojinu Pavloviću, čovjeku koji je prikrio zaborav onih uobičajenih titovskih tajnih grobove, čovjeku koji je prvi napisao samoinicijativno, u ime istine, knjigu "Tragična bilansa Staljinovog termidora" - čime će navući sumnju, gnjev i bijes na sebe krajem tridesetih godina, napustit Pariz i vratiti se u Beograd, da bi 1941. godine, za vrijeme partizanske "Užičke republike", bio uhićen i likvidiran pod teškim mukama, po zapovijedi Broza. Pavlovićeva knjiga bila je brevijar istine o mnogim zlouporabama i odmazdama, velikim čistkama u SSSR-u, a sve je napisao čovjek koji je već punih dvadeset godina bio komunista, idealista, bez mane i straha! Bio je poznata ličnost u radničkom, studentskom i komunističkom pokretu Srbije. Dobrovoljac u Prvom svjetskom ratu, član SKOJ-a i KPJ od 1919. do 1920. godine, živi u Užicu, studira prava u Beogradu, od 1923. godine je na partijskom radu u Makedoniji, poslan od legende Sime Markovića. Bio je okružni tajnik za Makedoniju, da bi početkom 1925. godine otišao za Rusiju. Vraća se nakon godinu dana i postaje dopisnik "PRAVDE" iz Makedonije, da bi 1929. godine emigrirao u Francusku, gdje ostaje punih deset godina, piše i uređuje partijski list Protiv Glavnjači, postaje sekretar KPJ za cijelu emigraciju, tajnik Patronato Crvene pomoći, izdavač i administrator partijskog lista KPJ - PROLETER i časopisa: Klasna borba, osnivač Radničke biblioteke u Parizu, upravitelj partijske knjižare i vlasnik "HORIZONTA". Nakon uhićenja Gorkića Tito piše 2. svibnja 1939. godine Prežihov Voranc da su Karlo Hudomalj i Živojin Pavlović na njegov prijedlog isključeni iz stranke, ali da to neće biti objavljeno u "Proleteru"?! Nastaje zabuna među članovima KPJ i KP Francuske. Tito je uspio, preko svojih pulena, da sruši mit o Pavloviću. Jer, pod njegovom rukom od svibnja 1936. godine do siječnja 1939. godine izašlo je 19 brojeva "Proletera". I konačno, tragična sudbina i kraj. Žika Pavlović, Vlado zvani Ždrijebe, Zlatiborac, novinar, član Pokrajinskog komiteta SKOJA za Srbiju, biva otkriven od strane Krcuna na teritoriju zavičajnog Užica u selu Mačkatu, i poziva ga na predaju, i hapsi, na veliku radost Tita, Kardelja Đilasa, Dedijera i Rankovića, i Petra Stambolića! Nakon neviđenih mučenja i premlaćivanja od strane Dedijera, Stambolića, Rankovića, Đilasa koji su se natjecali u nanošenju bola časnom Pavloviću konačno je streljački stroj kojim je zapovijedao izvanredni Krcunov ubojica Vidan Micić, ubio Pavlovića i još četiri stotine drugih nedužnih ljudi iz Čajetine i Užica! Brozov termidor nije čekao jesen. Grabio je tuđe glave radi svoje lažne revolucionarne slave i morala. Izdajnici su ubijali časne ljude, i tako dobivali priznanja i ordene za slavu "slobode", čije su graditelje smjestili u jame i neoznačene grobove. Srbija nije znala istinu. Srbija je krvarila u bratoubilačkom ratu, građanskom ratu s obilježjem revolucije. Zla kob za povijest i generacije koje lako vjeruju, a brzo sanjaju ...

Živojina Pavlovića je likvidirao Vidan Micić, koji je o vlastitom priznanju, po nalogu partije, likvidirao još četiri stotine ljudi. Recite nam nešto o ovom ubojici i koga je još likvidirao ovaj egzekutor Komunističke partije?

- Pripala je čast novinaru Goranu Lazoviću objaviti svoj razgovor sa Vidan Micić, ubojicom Živojina Pavlovića, nositeljem spomenice 1941. godine. "Krcun je bio sretan što je takav čovjek

uhićen", piše Vidan. Bili smo ga preko panja, klade, do smrti, lomili mu kosti ... Po tabanima pendrekom, ali uzalud, ništa nije priznao. Tražili su da prizna gdje je njegova "crvena bilježnica". Htjeli su da mu iznude priznanje. Donosili su mu papir u ćeliju da napiše što zna ... To je trebala biti imena velikih ljudi, dužnosnika koji su bili protiv nas! Pokušao je od silnih muka da komadićem stakla izvrši ubojstvo i presječe vene. On je želio da što prije bude strijeljan, jer su mu muke dosadile. Na pitanje: "Vi ste ubili Živojina Pavlovića?" Odgovorio je: "Da, jesam, ubio sam ga, ali ne svojom voljom. To je bio partijski zadatak ... "Oprostite, koliko ste ljudi ubili? Ne znam točno, ali više od četiri stotine. To je odlučivao Krcun, zatim Stambolić ... / Pola stoljeća kasnije ubojica se bavio uzgojem cvijeća, kakva idila povijesti, i kakav zločin skriven u ljepotu. Gdje je tu pravda, a zašto ćuti istina?

Josip Broz u beskrupuloznoj borbi za vlast služio se fizičkim likvidacijama političkih protivnika unutar zemlje i van njenih granica. Da li je poznati bugarski revolucionar Georgij Dimitrov otrovan u Moskvi, Bugarskoj ili na Topčiderskoj stanici u Beogradu?

- Moja tvrdnja je plod proučavanja više desetaka spisa, telegrama i dokumenata. Tito nije podnosio Dimitrova. Znao je da on nikada nije dao nalog za njegovo imenovanje za generalnog sekretara KPJ i kako je to čista laž i podvala, da je Broz samozvanac - neka vrsta Lažnog Šćepana Malog ali drzak agent koji špijunira i Dimitrova Staljinu! U knjizi sam opisao, način likvidacije Dimitrova "mirnim sredstvima", lijekovima od kojih se dugoročno, ali sigurno umire. Dimitrov je bio jedini zaslužni čovjek za mjesto predsjednika takozvane BALKANSKE FEDERACIJE koju je Tito želio za sebe. Staljin je to osjetio i osujetio. Tito je perfidno skratio Dimitrovu pravo na život, za vrijeme proputovanja Dimitrova kroz Srbiju, na putu za Moskvu, na Topčiderskoj željezničkom kolodvoru, bio je kratak, a sudbinski susret. O tome s mnogo detalja govorim u knjizi. Što se tiče ubojstva Lole Ribara, dokumentirano sam ukazao na zavjeru Velebit Vladimir i Broz, za njegovu likvidaciju, na Glamoč polju prilikom pripreme za let, za Kairo i vojnu misiju. Poslije ubojstva, umjesto Lole odletio je Vladimir Velebit britanski agenta i Titov general i povjerenik, koji je u 93. godini, umro u Londonu nedavno sa priznatim činom generala Engleske armije! Što reći?

TITO NIKADA NIJE učestvovao u Oktobarskoj revoluciji, a odbio je orden Lenjina i orden Oktobarske revolucije 1977. godine od strane Leonida Brežnjeva dok sam ja sa drugovima bio sužanj u Spužu! Tito je bio nasuprot - husarski, konjički instruktor kod Kolčak u Omsku, kada je belogardejski general Kolčak postao gospodar Omska. To se dogodilo 26. travnja 1919. godine kada je 4. korpus generala kolčak osvojio prostor od Orenburg do Omska. Izvršena je masovna mobilizacija seljaka i dezertera za Bijelu armiju i Broz je uključen za instruktora u borbi protiv Crvenih. Protivnik na frontu protiv Belih bio je zapovjednik M. V. Frunze, kasnije proslavljeni general i legenda Crvenog istoka i Sibira, gospodar Urala! To je istina. Oni koji su umrli za Crvenu zastavu u Oktobarskoj revoluciji, s ovog tla, izuzev časni izuzetaka, ostali su zaboravljeni. Oni su se borili za nadu čovječanstva koju su ponizili i iznevjerili kadrovi slični Brozu i ovdje i tamo. Nažalost, to je istina. Novo izdanje knjige, treće dopunjeno izdanje, u dva toma je u pripremi i biće kazane istine do kraja. Nema više oklijevanja. Mrtva usta ne govore, a pokoljenje zaboravlja svoje časne ljude i heroje graditelje povijesti i slave naroda. Na piscu je da ne dozvoli zaborav.

Prenesno sa: <http://www.geopolitika.rs>

Ovdje može biti Vaša reklama